

Жорстокий принц

Про книгу

Граційні й величні фейрі — неземні створіння, прекрасні й довершені, як смертоносний меч тонкої роботи. Та водночас вони підступні й жорстокі, особливо до людського роду. Джуд знає про це, бо один з них посиротив її з сестрами й відвіз до Краю Фейрі. Вона — смертна, яка протягом десяти років зростала під опікою вбивці у суспільстві, де людей зневажають і ненавидять. Дівчина ладна на все, щоб знайти своє місце під сонцем. Навіть протистояти цькуванню юних фейрі під проводом принца Кардана. Коли план Джуд провалюється, інший нащадок короля пропонує їй захист напередодні змін у Краю Фейрі, але не задарма. От-от спалахне полум'я палацового перевороту — і саме вона опиняється в центрі зрад та інтриг. На карту поставлено долю не тільки Джуд та її сестер, а й усього Краю Фейрі. Велика гра королів і принців, королев і корон починається.

ГОЛЛІ БЛЕК

Від авторки «Хронік Спайдервіка»
Початок захопливої трилогії про Народ Повітря

ЖОРСТОКИЙ ПРИНЦ

Розкішно, небезпечно —
не книжка, а темний діамант.

Лі Бардуго, авторка «Шістки воронів»

HOLLY BLACK

THE CRUEL
PRINCE

ГОЛЛІ БЛЕК

ЖОРСТОКИЙ
ПРИНЦ

2021

ISBN 978-966-982-482-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка»
Перекладено за виданням:
Black, Holly. The Cruel Prince / Holly Black. — New York : Little, Brown and Company, 2018. —
384 p.
Переклад з англійської Марії Пухлій

Дизайнер обкладинки Рената Куртвелієва

Електронна версія створена за виданням:

Блек Г.

Б-68 Жорстокий принц / Голлі Блек ; пер. з англ. М. Пухлій. — Х. : Віват, 2020. — 400 с. —
(Серія «Книжкова полиця підлітка», 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-982-063-1 (укр.)

ISBN 978-0-316-31027-7 (англ.)

Граційні й величні фейрі — неземні створіння, прекрасні й довершені, як смертоносний меч тонкої роботи. Та водночас вони підступні й жорстокі, особливо до людського роду. Джуд знає про це, бо один з них посиротив її з сестрами й відвіз до Краю Фейрі. Вона — смертна, яка протягом десяти років зростала під опікою вбивці у суспільстві, де людей зневажають і ненавидять. Дівчина ладна на все, щоб знайти своє місце під сонцем. Навіть протистояти цькуванню юних фейрі під проводом принца Кардана. Коли план Джуд провалюється, інший нащадок короля пропонує їй захист напередодні змін у Краю Фейрі, але не задарма. От-от спалахне полум'я палацового перевороту — і саме вона опиняється в центрі зрад та інтриг. На карту поставлено долю не тільки Джуд та її сестер, а й усього Краю Фейрі. Велика гра королів і принців, королев і корон починається.

УДК 821.111(73)

© Holly Black, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Кассандрі Клер, яку нарешті заманили до Краю Фейрі

КНИГА ПЕРША

Діти фейрі все життя
Вбрані гарно, до пуття,
Завше ситі та в теплі,
Мрії справджують свої:
Злото мати без кінця,
Йти в сім років до вінця...
Є і в хлопців, і в дівчаток
Поні та овець десяток;
І хати в усіх свої,
Цегляні чи кам'яні.
Вишні, вільнее життя —
Якби ж то був таким і я!

Роберт Ґрейвс.
«Якби ж то був таким і я»

Пролог

Однієї сонної неділі по обіді перед будинком на вуличці, обабіч обсаджених деревами, завагався чоловік у довгому темному плащі. Він не припаркував автівку й не приїхав на таксі. Ніхто із сусідів не бачив, щоб він крокував тротуаром. Він просто з'явився, ніби пройшов туди між двома тіннями.

Чоловік підійшов до дверей і підняв кулак, щоб постукати.

У будинку, на килимі у вітальні, сиділа Джуд і їла рибні палички, розмоклі після мікрохвильовки й вимазані густим кетчупом. Її сестра-близнючка Терін дрімала на дивані, скрутившись калачиком довкола ковдри й запхавши пальця до перемазаного фруктовим пуншем рота. На другому ж кінці дивана їхня старша сестра Вів'єн уп'ялася очима в екран телевізора, зосередивши моторошний погляд зіниць-щілинок на мультяшному мишеняті, що тікало від мультяшного кота. Коли здавалося, ніби мишеня от-от з'їдять, вона сміялася.

Віві була не така, як інші старші сестри, але семирічні Джуд і Терін теж були не такі, як інші, бо ж мали геть однакове кудлате каштанове волосся й личка у формі сердечок. Очі та вкриті негустим хутром кінчики вух Віві були для Джуд ненабагато дивніші за те, що вона — дзеркальне відображення іншої людини.

А якщо Джуд і помічала інколи, як діти з їхнього району уникають Віві чи як їхні батьки говорять про неї тихими, стривоженими голосами, то їй не думалося, що це важливо. Дорослі завжди були стурбовані, завжди шепотілися.

Терін позіхнула, потягнулась і притиснула щоку до коліна Віві.

Надворі сяяло сонце, обпалюючи асфальт на доріжках перед будинками. Дзижчали газонокосарки, а в басейнах на задвір'ях хлюпалися діти. Тато сховався у надвірній будівлі, де в нього була кузня. Мама готувала на кухні гамбургери. Було нудно. Було чудово.

Коли пролунав стукіт, Джуд підскочила, щоб відповісти. Вона сподівалася, що то хтось із дівчат через дорогу хоче пограти у відеоігри чи запросити її поплавати після вечері.

Високий чоловік стояв на їхньому килимку та гнівно дивився на неї згори вниз. Він, незважаючи на спеку, був одягнений у брунатний шкіряний плащ. Його черевики були підкуті сріблом і лунко задзвеніли, коли він переступив поріг. Джуд поглянула на його затінене обличчя та здригнулася.

— Мамо! — закричала вона. — Мамо-о-о-о-о-о-о! Тут хтось прийшов!

Її мати вийшла з кухні, витираючи мокрі руки об джинси. Побачивши чоловіка, вона зблідла.

— Іди до себе в кімнату, — сказала вона до Джуд страшним голосом. — Негайно!

— Чия то дитина? — запитав чоловік, показуючи на неї. Він мав дивний акцент. — Твоя? Його?

— Нічия, — мама й не глянула на Джуд. — Вона — нічия дитина.

Це було неправильно. Джуд і Терін були копії свого тата. Усі так казали. Вона зробила кілька кроків до сходів, але не захотіла сидіти сама у своїй кімнаті. «Віві, — подумала Джуд. — Віві знатиме, хто цей високий чоловік. Віві знатиме, що робити».

Але Джуд була наче нездатна змусити себе рушити далі.

— Я бачив чимало неможливого, — промовив чоловік. — Бачив жолудь раніше за дуб. Бачив іскру раніше за полум'я. Але такого не бачив ніколи: щоб мертва жінка жила. Щоб дитина зродилася з нічого.

Мамі ніби відібрало мову. Її тіло тремтіло від напруження. Джуд хотілося взяти маму за руку, стиснути долоню, але їй не стало сміливості.

— Коли Бейлкін сказав мені, що я знайду тебе тут, я засумнівався в його словах, — промовив чоловік, його голос став тихішим. — Кістки земної жінки та її ненародженої дитини на згарищі мого маєтку — то було переконливо. Ти знаєш, як це — повернутися з бою й побачити свою дружину мертвою, а з нею — і свого єдиного спадкоємця? Побачити, що твоє життя обернулося на попіл?

Мама захитала головою — не так, ніби відповідала, а так, ніби намагалася струсити із себе ці слова.

Він ступив крок до неї — вона ступила крок назад. У високого чоловіка було щось негаразд із ногою. Він рухався скуто, ніби йому боліло. У передпокої освітлення відрізнялося, і Джуд бачила чудернацький зелений відтінок його шкіри та нижні зуби, що видавалися завеликими для рота.

Їй було видно, що очі в нього такі як у Віві.

— Я б ніколи не була щаслива з тобою, — сказала йому мама. — Твій світ — не для таких, як я.

Високий чоловік одну довгу мить дивився на неї й урешті промовив:

— Ти давала обітниці.

Вона задерла підборіддя.

— А тоді я зреклася їх.

Він перевів погляд на Джуд, і його обличчя посуворішало.

— Чого варта обіцянка смертної дружини? Здається, я знаю відповідь.

Мама повернулася. Вловивши материн погляд, Джуд гайнула до вітальні.

Терін досі спала. Телевізор досі був увімкнений. Вів'єн підвела напівприкриті котячі очі.

— Хто там під дверима? — запитала вона. — Я чула якусь суперечку.

— Страшний чоловік, — сказала їй Джуд, задихана, хоча майже й не бігла. Серце в неї гупало. — Нам треба піти нагору.

Джуд було байдуже, що мама сказала йти нагору тільки їй. Сама вона не піде. Віві зітхнула, встала поволі з дивана й розбудила Терін, потрусивши її. Близнючка Джуд сонно пішла за ними в коридор.

Коли вони рушили до вкритих килимом сходів, Джуд побачила, як із саду за домом надходить її батько. Його пальці стискали сокиру — майже точно викувану копію тієї, яку він вивчав у музеї в Ісландії. Тато із сокирою не був дивним видовищем. Він і його друзі полюбляли старовинну зброю й дуже багато розмовляли про «матеріальну культуру» та малювали ескізи фантастичних клинків. Дивно було те, як він тримав зброю, ніби збираючись...

Її батько замахнувся сокирою на високого чоловіка.

Він жодного разу не здійняв руки, щоб покарати Джуд чи її сестер, навіть коли вони вскакували у велику халепу. Він нікого не кривдив. Просто не кривдив.

І все ж таки. І все ж таки.

Сокира промайнула повз високого чоловіка та вгризлася в дерев'яну лиштву дверей.

Терін видала дивний високий звук, схожий на голосіння, і швидко затулила собі рота долонями.

Високий чоловік дістав із-під шкіряного плаща вигнутий клинок. Меч, як із книжки казок. Поки тато намагався витягнути сокиру з дверної рами, цей чоловік устромив меча татові в живіт і проштовхнув його вгору. Пролунав звук, схожий на тріск хмизу, і тваринний крик. Тато впав на килим у передпокої, той самий, через який мама завжди сварилася, коли вони наносили на нього грязюки.

Цей килим червонів.

Мама закричала. Джуд закричала. Терін і Віві закричали. Здавалося, кричали всі, окрім високого чоловіка.

— Ходи сюди, — промовив він, дивлячись просто на Віві.

— А-ах ти чудовисько! — скрикнула їхня мати, рвонувшись до кухні.
— Він мертвий!

— Не тікай від мене, — сказав їй чоловік. — Не тікай після того, що ти зробила. Присягаюсь, якщо ти знову втечеш, я...

Але вона таки побігла. І майже завершила за ріг, коли її вдарив у спину його клинок. Вона повалилася на лінолеум, збиваючи руками магнітики з холодильника.

У повітрі добре відчувався запах свіжої крові, схожий на запах вологого розпеченого металу. Схожий на запах отих жорстких губок, якими мама чистила пательню, коли до неї по-справжньому щось прилипало.

Джуд кинулася на чоловіка, гамселячи його кулаками по грудях і кóпаючи його ноги. Вона навіть не була злякана. Вона сумнівалася, що взагалі щось відчувала.

Чоловік не зважав на Джуд. Одну довгу мить він просто стояв на місці, ніби не йняв віри тому, що скоїв. Ніби шкодував, що не може відмотати час на п'ять хвилин назад. А тоді він опустився на одне коліно та взяв Джуд за плечі. Прип'яв її руки до боків так, що вона більше не могла його бити, але навіть не дивився на неї.

Його погляд був звернений до Вів'єн.

— Тебе в мене вкрали, — сказав він їй. — Я прийшов забрати тебе до твого істинного дому, до Ельфгейму під пагорбом. Там ти будеш неосяжно багата. Там ти будеш зі своїми.

— Ні, — сказала йому Віві похмурим тонким голосом. — Я нізащо й нікуди з тобою не піду.

— Я твій батько, — сказав він, підвищивши грубий голос так, наче ляснув батоном. — Ти моя спадкоємиця й моя кров, і ти послухаєшся мене в цьому, як слухатимешся в усьому.

Вона не ворухнулася, але зціпила зуби.

— Ти не її батько! — крикнула чоловікові Джуд. Хай у них із Віві й однакові очі, вона не дозволить собі в це повірити.

Він сильніше стиснув їй плечі, і дівчинка тоненько, здушено писнула, та все одно зухвало поглянула вгору. Вона вже багато кого передивилася.

І він відвів погляд першим, повернувшись до Терін, яка стояла на колінах, схлипувала й трусилла маму, ніби намагаючись її розбудити. Мама не ворушилася. Мама й тато були мертві. Вони більше ніколи не ворухнуться.

— Я тебе ненавиджу, — заявила Віві високому чоловіку з такою злістю, що Джуд зраділа. — Я завжди буду тебе ненавидіти. Клянуся.

Обличчя чоловіка так і залишилося кам'яним.

— І все одно ти підеш зі мною. Підготуй цих маленьких людей. Речей беріть небагато. Ми поїдемо дотемна.

Вів'єн задерла підборіддя.

— Облиш їх. Якщо мусиш, забери мене, але не їх.

Він придивився до Віві, а тоді пирхнув.

— Ти готова захистити своїх сестер від мене, так? Тоді скажи: куди б ти їх відвела?

Віві не відповіла. У них не було ні дідусів, ні бабусь, узагалі нікого з живих родичів. Принаймні вони про таких не знали.

Він знову поглянув на Джуд, відпустив її плечі й зіп'явся на ноги.

— Вони — потомство моєї дружини, а отже я за них відповідаю. Може, я й жорстокий, чудовисько та вбивця, проте від зобов'язань не ухиляюся. Ти, як найстарша, теж не маєш від них ухилятися.

Багато років по тому, розповідаючи собі, що сталося, Джуд не могла згадати, як вони збирали речі. Ту годину, здавалося, начисто стер шок.

Віві, напевно, якось знайшла торби, напевно, поклала туди їхні наймиліші книжки з малюнками й найулюбленіші іграшки, а також фотографії, піжами, верхній одяг і футболки.

А може, Джуд зібрала свої речі сама. Вона не була впевнена.

Джуд не уявляла, як вони це зробили, поки внизу остигали тіла їхніх батьків. Не уявляла, що тоді відчувала, і з роками не змогла примусити себе відчувати це знову. Жах від убивств із плином часу ослаб. Її спогади про той день стали нечіткими.

Коли вони вийшли з будинку, на газоні скуб траву чорний кінь. Очі в нього були великі та м'які. Джуд захотілось обхопити руками його шию та сховати мокре обличчя в шовковистій гриві. Перш ніж вона встигла це зробити, високий чоловік закинув її, а тоді й Терін поперек сідла — швидше як поклажу, ніж як дітей. Віві він посадив за собою.

— Тримайтеся, — сказав він.

Джуд та її сестри ридали всю дорогу до Краю Фейрі.

Розділ 1

У Фейрі немає ні рибних паличок, ні кетчупу, ні телевізора.

Розділ 2

Я сиджу на подушці, поки імпеса¹ заплітає мені коси, прибираючи з мого обличчя волосся. Пальці в імпеси довгі, а нігті гострі. Я кривлюся. Її чорні очі зустрічаються з моїми в дзеркалі, що стоїть пазуристими ніжками на туалетному столику.

— До турніру ще чотири ночі, — каже істота.

Її звати Лахмітка, і вона — служниця в господі Мадока — зав'язла тут, доки не відробить боргу перед ним. Вона доглядала мене, відколи я була дитиною. Саме Лахмітка намазала мої очі пекучою маззю фейрі, щоб дати Істинний Зір, завдяки якому я бачу крізь більшість мар; саме вона зчищала бруд із моїх чобітків; саме вона низала намиста із сушених ягід горобини мені на шию, щоб я могла опиратися чарам. Вона витирала мого мокрого носа й нагадувала, що панчохи треба вдягати навиворіт, щоб мені у лісі ніколи не сплутали шляхів.

— І хоч як тобі кортить на нього потрапити, ти не присилуєш місяць заходити чи сходити швидше. Постарайся здобути сьогодні славу генеральському дому, показавшись такою вродливою, якою ми можемо тебе зробити.

Я зітхаю.

Вона ніколи не була схильна терпіти мою дратівливість.

— Танцювати разом із Двором Верховного короля під пагорбом — це честь.

Слуги обожнюють розповідати, як мені пощастило, що зі мною, позашлюбною донькою невірної дружини, людиною без краплі крові Народу, поводяться як із законною дитиною Фейрі. Терін кажуть майже те саме.

Я знаю, що виховуватися разом із рідними дітьми Панства² — це честь. Страхітлива честь, якої я ніколи не буду гідна.

Мені так часто про це нагадують, що було б важко забути.

— Так, — кажу я натомість, бо вона намагається бути доброю. — Це чудово.

Фейрі не здатні брехати, а тому зазвичай зосереджуються на словах і не зважають на тон, особливо якщо не жили серед людей. Лахмітка схвально мені киває. Її очі, в яких не видно ні зиниці, ні райдужки, схожі на дві вологі гагатові намистини.

— Можливо, хтось попросить твоєї руки, і ти дістанеш постійне місце при Верховному Дворі.

— Я хочу вибороти своє місце, — кажу їй я.

Імпеса ненадовго зупиняється, затиснувши між пальцями шпильку для волосся — мабуть, думає, чи не штрикнути мене нею.

— Не дуркуй.

Безглуздо сперечатися, безглуздо нагадувати їй про катастрофічний шлюб моєї матері. Смертні можуть ставати постійними підданими Двору у два способи: або ввійшовши туди завдяки шлюбу, або набувши великої майстерності в чомусь — металургії, грі на лютні абощо. Перший спосіб мене не цікавить, тож я мушу сподіватися, що мені вистачить таланту для другого.

Вона закінчує сплітати з мого волосся складну зачіску, через яку я здаюся рогатою. Вдягає мене в сапфіровий оксамит. Ніщо із цього не приховує, хто я така: людина.

— Я вплела три вузлики на удачу, — доволі лагідно каже маленька фейрі.

Я зітхаю, поки вона квапиться до дверей, встаю з-за туалетного столика й розтягаюся долілиць на накритому гобеленом ліжку. Я звикла до допомоги слуг. Імпів і гобів³, гоблінів⁴ і григів⁵. Прозорих крилець і зелених нігтів, рогів та ікл. Я провела у Фейрі десять років. Усе це вже не видається аж таким дивним. Тут дивна я — зі своїми тупими пальцями, округлими вухами й довголіттям одноденки.

Десять років — це багато для людини.

Викравши мене із сестрами з людського світу, Мадок привіз нас до своїх маєтностей на Інсмайрі, Острові Міці, де стоїть твердиня Верховного короля Ельфгейму. Там Мадок виростив нас — мене, Вів'єн і Терін, — як його зобов'язувала честь. Хоча я і Терін — докази

маминої зради, за звичаями Фейрі ми — діти його дружини, а тому його клопіт.

Мадока, як генерала Верховного короля, часто не бувало вдома: він бився за корону. Однак про нас усе одно добре дбали. Ми спали на матрацах, напханих м'якесеньким насінням кульбаб. Мадок особисто навчав нас мистецтва бою на шаблях і кинджалах, фальшіонах⁶ і власних кулаках. Він грався з нами перед багаттям у млин⁷, фідхел⁸, лиса й гусей⁹. Дозволяв нам сидіти в себе на колінах і їсти зі своєї тарілки.

Багато ночей я поступово засинала під його розкотистий голос, що читав мені книжку про бойову стратегію. І я полюбила його всупереч самій собі, всупереч тому, що він зробив і хто він є. Я справді його люблю.

Просто це любов незручна.

— Непогані коси, — каже Терін, влетівши до мене в кімнату. Вона вдягнена в багрянний оксамит. Волосся в неї розпущене й летить за нею пелериною з довгих каштанових кучерів. Кілька прядок обвиті блискучою срібною ниткою. Вона стрибає на ліжку поряд зі мною, розкидавши невеличку купку потертих м'яких іграшок: коалу, змію, чорного котика, що їх я полюбляла у сім років. Мені несила викинути жодну із цих реліквій.

Я сідаю й критичним поглядом зазираю в люстерко.

— Мені подобаються.

— У мене передчуття, — раптом каже Терін. — Ми сьогодні повеселимося.

— Повеселимося?

Я уявляла, як буду похмуро дивитися на натовп із нашого звичного сховку й сушитиму голову: чи зможу показати себе на турнірі так добре, щоб хтось із королівської родини вразився й пожалував мені лицарський титул.

Я нервуюся від самої думки, однак постійно про це думаю.

Мій великий палець легенько торкається безіменного там, де раніше був його кінчик. Такий у мене нервовий тик.

— Атож, — каже вона й штурхає мене в бік.

— Що? Ай! — я відсовуюся досить далеко, щоб вона до мене не дотягнулася. — І що саме впливає із цього задуму?

Зазвичай, прибуваючи до Двору, ми ховаємось. Нам траплялося спостерігати дуже цікаві речі, але завжди здаля.

Вона різко здіймає руки.

— Як це — що впливає з веселоців? Це ж веселоці!

Я дещо нервово сміюся.

— Ти теж гадки не маєш, так? Чудово. Поїдьмо й подивімося, чи є в тебе пророчий дар.

Ми стаємо старшими, і все змінюється. Ми змінюємось. І хоч як сильно мені цього хочеться, я все-таки боюся.

Терін відштовхується від ліжка та простягає руку, ніби ведучи мене на танець. Я дозволяю викрасти себе з кімнати, рефлексивно перевіряючи однією рукою, чи ніж досі прив'язаний до мого стегна.

Ізсередики будинок Мадока — суцільний побілений тиньк та масивні, грубо обтесані дерев'яні балки. Скляні шибки у вікнах сірі, наче за ними застряг дим, через що освітлення тут дивне. Коли ми з Терін спускаємося гвинтовими сходами, я помічаю Віві, що сховалася на маленькому балкончику й супить над поцупленим у людському світі журналом коміксів.

Віві помічає мене й широко всміхається. Вона у джинсах і вільній сорочці — явно не збирається їхати на гуляння. Законна донька Мадока, вона не відчуває наглої потреби йому догоджати. Вона робить, що заманеться. Наприклад, читає журнали, в яких сторінки можуть бути з'єднані не клеєм, а залізними скріпками, і не боїться обпалити собі пальці.

— Йдете кудись? — стиха питає вона з тіні, лякаючи Терін.

Віві чудово знає, куди ми йдемо.

Тільки-но прибувши сюди, ми з Терін і Віві збиралися докупити на великому ліжку старшої сестри й ділилися спогадами про дім. Говорили про мамину підгорілу їжу й татів попкорн. Про імена своїх найближчих сусідів, про запах будинку, про те, як воно було у школі, про свята, про смак глазури на іменинних тортах. Говорили про серіали, які дивилися, переповідаючи сюжети та згадуючи діалоги, аж поки не відшліфували всі свої спогади до гладенької фальшивки.

Тепер ми вже не збираємося в ліжку докупити й нічого не переповідаємо. Усі наші нові спогади — про це місце, а Віві вони цікавлять дуже мало.

Вона запряглася ненавидіти Мадока й залишилася вірною своїй обітниці. У вільний від спогадів про домівку час Віві була жахіттям. Вона все ламала. Вона кричала, лютувала й щипала нас, коли ми були вдоволені. Кінець кінцем вона припинила, та я гадаю, що почасти вона ненавидить нас за те, що ми пристосувалися. За те, що беремо від ситуації якнайбільше. За те, що облаштували собі домівку тут.

— Ти мусиш піти, — кажу я їй. — У Терін дивний настрій.

Віві задумливо дивиться на неї, а тоді хитає головою.

— У мене інші плани.

Це може означати, що вона чкурне на вечір до світу смертних або збирається пересидіти його на балконі за читанням.

Так чи інак, а коли щось дратує Мадока, Віві це тішить.

Він чекає на нас у передпокої разом зі своєю другою дружиною, Оріаною. Її шкіра має синюватий колір збираного молока, а волосся біле, як новий сніг. Вона гарна, проте дивитися на неї неприємно, як на привида. Сьогодні вона вдягнена в зелено-золотаву, болотяного відтінку, сукню; вигадливий блискучий комір підкреслює рожевість її вуст, вух і очей. Мадок теж убраний у зелене, і це зелень дрімучих лісів. Меч у нього на поясі геть не декоративний.

Надворі, за відчиненими подвійними дверима, чекає гоб, тримаючи за срібні вуздечки п'ятох сірих у яблуках коней фейрі, з гривами, заплетеними у складні та, ймовірно, магичні вузли. Мені згадуються вузлики у власному волоссі, і я замислююся, якою мірою вони схожі.

— Ви маєте гарний вигляд, — каже Мадок до мене й Терін. Тепло в його голосі підказує, що ці слова — несподіваний комплімент. Його погляд прикипає до сходів. — Ваша сестра вже йде?

— Я не знаю, де Віві, — брешу я. Брехати тут дуже просто. Я можу брехати весь день і жодного разу не пійматися. — Напевно, вона забула.

На обличчі Мадока ненадовго відображається досада, та це й не дивно. Він виходить надвір, щоб сказати щось гобові, який тримає віжки. Неподалік я бачу одну з його шпигунок — зморшкувату істоту зі схожим на пастернак носом і горбом, який сягає вище її голови.

Вона ледь помітно сує йому в руку записку та з дивовижною спритністю мчить геть.

Оріана ретельно оглядає нас, ніби сподіваючись углядіти якусь хибу.

— Будьте обережні сьогодні, — наказує Оріана. — Пообіцяйте мені, що не будете ні їсти, ні пити, ні танцювати.

— Ми вже бували при Дворі, — нагадую я їй. Виходить справжнісінька не-відповідь, характерна для Фейрі.

— Ви можете вважати, ніби для захисту вистачить солі, але ви, діти, забудькуваті. Краще вже обійтися без неї. Що ж до танців, то ви, смертні, почавши танцювати, затанцюєте себе до смерті, якщо цьому не перешкодимо ми.

Я дивлюся на свої ноги й не кажу нічого.

Ми, діти, не забудькуваті.

Мадок одружився з Оріаною сім років тому, а невдовзі вона народила йому дитину, хворобливого хлопчика на ім'я Дуб із крихітними милими ріжками на голові. Завжди було очевидно, що Оріана терпить мене й Терін лише заради Мадока. Вона, здається, вважає нас чимось на кшталт улюблених хортів її чоловіка — погано видресированих і цілком здатних будь-якої миті кинутися на свого господаря.

Дуб вважає нас сестрами, і мені видно, що це бентежить Оріану, хоч я ніколи б нічим його не скривдила.

— Ви під захистом Мадока, а до нього прихильний Верховний король, — каже Оріана. — Я не допущу, щоб Мадок опинився в дурнуватій ситуації через ваші помилки.

Завершивши цю маленьку промову, вона виходить до коней. Один з них пирхає та б'є копитом землю.

Ми з Терін презираємось, а тоді йдемо за нею. Мадок уже сидить на найбільшому з коней фейрі, приголомшливому створінні зі шрамом під одним оком. У того з нетерплячки роздуваються ніздрі. Він неспокійно струшує гривую.

Я заскакую на блідо-зеленого коня з гострими зубами й болотяним запахом. Терін обирає звичайну кобилу і б'є її п'ятами по боках. Та блискавично зривається з місця, а я поринаю в ніч за нею слідом.

¹ Імпи — дрібні, непривабливі на вигляд міфічні істоти, схильні до збитошної поведінки. Походять із германського фольклору. (Тут і далі прим. пер.)

² Панство — один з евфемізмів на позначення фейрі.

- 3 Гоб — хатній дух, персонаж північноанглійського фольклору, схожий на маленького чоловічка, волохатого та зморшкуватого. Загалом добродушний, може допомагати людям у господарстві, але схильний мститися за образи.
- 4 Гоблін — лихий, злісний дух, зазвичай малий і потворний.
- 5 Григ — дрібний веселий фейрі.
- 6 Фальшіон — середньовічний європейський одноручний меч із масивним клинком завдовжки 80—100 см.
- 7 Млин — настільна гра на логіку для двох учасників; відома в Європі з античних часів, але особливої популярності зажила в середньовічній Англії. Суть: вибудовувати «млини» з трьох фішок в один ряд і, якщо це вдасться, забирати з дошки фішки супротивника. Програє той, кому бракує фішок, щоб побудувати бодай одного «млина».
- 8 Фідхел — стародавня кельтська гра, подібна до шахів.
- 9 Лис і гуси — настільна гра для двох учасників. Хтось один відіграє роль лиса, що намагається з'їсти гусей, а інший керує гусьми, намагаючись захопити лиса чи дістатися певного місця на дошці.

Розділ 3

Фейрі — сутінкові істоти, і я стала такою сама. Ми прокидаємося, коли тіні видовжуються, та йдемо спати до сходу сонця. До великого пагорбу Ельфгеймського палацу ми прибуваємо далеко після опівночі. Щоб зайти всередину, треба проїхати між двома деревами, дубом і акацією, а тоді в'їхати у щось схоже на кам'яну стіну покинутого павільйону. Я робила це вже сотні разів, та все одно здригаюся. Все моє тіло напружується, я міцно беруся за віжки і замружую очі.

Розплющую їх уже всередині пагорба.

Далі ми їдемо крізь печеру, між схожим на стовпи корінням, по второваній землі.

Тут, біля входу до величезної тронної зали, де збирається Двір, скупчилися десятки представників Народу: довгоносі піксі¹⁰ з пошарпаними крильцями; елегантні зеленошкірі дами в довгих сукнях і гобліни, що підтримують їхні шлейфи; пустотливі богани¹¹; сміхотливі лисолюди; хлопчина в масці сови та золотій перуці; літня жінка з купою ворон на плечах; зграйка дівчат із дикими трояндами у волоссі; хлопець зі шкірою-корою та кільцем із пір'я на шиї; компанія лицарів у синювато-зеленій броні. Багатьох я вже бачила, а з кількома й розмовляла. Їх надто багато, щоб мої очі охопили всіх, але я все одно не можу відірвати погляду.

Це видовище, ця пишнота не набридає мені ніколи. Можливо, Оріана не зовсім марно побоюється, що колись це затягне, захопить нас, і ми забудемо про обережність. Я бачу, чому люди стають жертвами прекрасного жахіття Двору, чому вони охоче потопають у ньому.

Я знаю, що не маю так сильно його любити: мене ж викрадено зі світу смертних, а моїх батьків убито. Та я все одно люблю.

Мадок зіскакує з коня. Оріана й Терін уже злізли зі своїх і передали їх конюхам. Вони чекають на мене. Мадок простягає пальці, ніби

бажаючи допомогти мені, та я зіскакую із сідла самотужки. Мої шкіряні туфлі з різким звуком вдаряють об землю.

Я тішу себе надією, що здаюся йому схожою на лицарку.

Оріана виходить уперед — мабуть, для того, щоб нагадати мені й Терін про все, чого ми, на її думку, не маємо робити. Я не даю їй такої можливості, взявши Терін під руку й поквапившись усередину. В залі добре відчуються запахи підпаленого розмарину та подрібнених трав. Позаду я чую важку ходу Мадока, та мені вже відомо, куди йти. Діставшись Двору, ми найперше маємо привітатися з королем.

Верховний король Елдред сидить на своєму троні, вбраний у сірі королівські шати; його рідке золотаве волосся зібране важкою золотою короною, оздобленою дубовим листям. Коли ми вклоняємося, він злегка торкається наших голів пальцями, вузлуватими і в перснях. Відтак ми підводимося.

Його бабуся була королева Меб із дому Смілаксів. Спершу вона жила як самотня представниця Народу, а тоді почала завойовувати Фейрі разом зі своїм рогатим супутником і його оленячою кавалерією. Кажуть, завдяки йому кожен із шістьох спадкоємців Елдреда має якусь тваринячу рису. Це не така вже й дивовижа для Фейрі, проте незвично для згуртованого Панства при Дворах.

Найстарший принц, Бейлкін, і його молодший брат Даїн стоять неподалік і п'ють вино з дерев'яних келихів, оздоблених срібними смугами. На Даїні — бриджі до колін, що відкривають його копита й оленячі ноги. Бейлкін одягнений у свій улюблений плащ із коміром з ведмежого хутра. На кожній фаланзі його пальців росте по шипу, а ще ряди шипів тягнуться вздовж його рук, зникаючи під манжетами сорочки. Їх видно, коли вони з Даїном кличуть Мадока до себе.

Оріана робить перед ними реверанс. Хоча Даїн і Бейлкін стоять разом, вони часто бувають не в злагоді один з одним, а також зі своєю сестрою Еловін — так часто, що Двір вважається розділеним на три кола впливу, які ворогують поміж собою.

Принц Бейлкін, первісток, і його компанія відомі як Коло Граклів — призначене для тих, хто полюбляє веселощі та зневажає все, що стає цим веселошам на заваді. Вони напиваються до нудоти й одурманюють себе отруйними порошками насолоди. Його Коло — найшаленіше, хоча сам він, розмовляючи зі мною, завжди був бездоганно зібраний і

тверезий. Гадаю, я б могла віддатися розгулу й сподіватися, що справлю враження на це Коло. От тільки якось не хочеться.

Принцеса Еловін, друга дитина, та її товариші утворюють Коло Жайворонків. Вони понад усе цінують мистецтво. В її Колі знайшли ласку кілька смертних, але позаяк я не вмію пристойно грати на лютні чи декламувати, в мене немає жодних шансів стати однією з них.

Принц Даїн, третій у сім'ї, очолює таке собі Коло Соколів. Воно сприяє лицарям, воїнам і стратегам. До цього кола, певна річ, належить Мадок. Там говорять про честь, але насправді їх усіх цікавить влада. Я досить добре вправляюся з клинком і розуміюся на стратегії. Мені потрібна лише можливість показати себе.

— Ідіть розважайтеся, — каже нам Мадок. Озирнувшись на принців, ми з Терін пірнаємо в юрбу.

У палаці короля Ельфгейму є чимало таємних ніш і коридорів, які ідеально підходять для побачень, найманих убивць або для того, щоб нікому не заважати й дуже нудно відбувати вечірки. Малими ми з Терін ховалися під довгими бенкетними столами. Але коли вона вирішила, що ми елегантні дами, надто великі, щоб, повзаючи по підлозі, бруднити собі сукні, нам довелося шукати кращого сховку. Просто за другим майданчиком кам'яних сходів є місцина, де, утворюючи виступ, стирчить великий блискучий камінь. Там ми зазвичай і влаштуємося, щоб слухати музику та споглядати всі ті веселоці, що не призначені для нас.

Однак сьогодні у Терін інший задум. Вона минає сходи й бере їжу зі срібної таці: зелене яблуко та шматок сиру з блакитними прожилками. Не морочачись із сіллю, надкушує й те, й інше, а тоді простягає яблуко мені. Оріана вважає, що ми нездатні відрізнити звичайні плоди від плодів фейрі, які виростають темно-золотими. М'якоть у них червона й щільна, а в пору врожаю ліси наповнюються їхнім солодкавим запахом.

Яблуко хрустке й холодить мені рота. Ми передаємо його одна одній, доки не зостається сам недогризок, який я з'їдаю за два укуси.

Неподалік від мене крихітне дівча-фейрі із суцвіттям білого волосся, схожим на кульбабку, маленьким ножиком перерізає ремінець на поясі в оґра. Спритна робота. Мить — і в нього зникають меч і гаманець,

вона губиться в натовпі, а я майже здатна повірити, що цього не було. Аж поки дівча не озирається на мене.

І підморгує.

За мить до огра доходить, що його пограбували.

— Пахне злодієм! — гукає він, роззирається довкола себе, перекидаючи кухоль із темно-брунатним пивом, і нюхає повітря бородавчастим носом.

Неподалік чути шум: одна зі свічок спалахує тріскучим блакитним полум'ям, шумливо іскриться й відвертає навіть огрову увагу. Коли вона вгамовується, біловолосої злодійки вже й слід загуб.

Я з півусмішкою знову повертаюся до Терін, яка тужливо стежить за танцюристами, не помічаючи більш нікого й нічого.

— Можна танцювати по черзі, — пропонує вона. — Якщо не зможеш зупинитись, я тебе витягну. Потім ти зробиш те саме зі мною.

Від цієї думки моє серце починає битися швидше. Я дивлюся на юрбу гуляк, намагаючись стати такою ж відважною, як істота, здатна поцупити щось просто з-під носа в огра.

Посеред Кола Жайворонків кружляє принцеса Еловін. Її шкіра виблискує золотом, а волосся темно-зелене, як плющ. Біля неї грає на скрипці людський хлопчина. Ще двоє смертних підграють йому на укулеле — не так вправно, зате веселіше. Неподалік крутиться молодша сестра Еловін, Келія, з батьковим золотавим волоссям, прикрашеним вінком із квітів.

Починається нова балада, і до мене долинають її слова. «А серед королевичів найгірший Джеймі був, — співають у ній. — А ще сумніше було те, що Джеймі старший був...»

Я ніколи не любила цієї пісні, бо вона нагадує мені про декого іншого. Про того, хто, як і принцеса Рія, сьогодні вочевидь не з нами. Але... О ні. Я таки його бачу.

У наш бік крокує принц Кардан, шостий, але все-таки однозначно найгірший із дітей Верховного короля Елдрета.

За ним ідуть Валеріан, Нікасія та Лок — троє найлихіших, наймодніших і найвідданіших його друзів. Юрба розступається й затихає, вклоняючись їм. Кардан, як завжди, похмурий. Його очі підмальовані знизу сурмою, а в синювато-чорному волоссі — золотий обруч. Він одягнений у довгий чорний плащ із високим нерівним

коміром, на якому вишито орнамент із сузір'їв. Валеріан убраний у темно-червоне, а на його манжетах іскряться рубінові кабошони, схожі на краплі замерзлої крові. Волосся Нікасії, синьо-зелене, як океан, увінчане діадемою з перлів. Її коси накриті блискучою сіткою з павутиння. Лок зі знудженим виглядом іде позаду. Його волосся точнісінько такого кольору, як лисяче хутро.

— Вони сміховинні, — кажу я Терін, яка дивиться туди ж, куди і я.

Я не можу заперечувати, що при цьому вони прекрасні. Лорди й леді фейрі достоту як у піснях. Якби нам не доводилося відвідувати уроки разом з ними, якби я з власного досвіду не знала, якою карою вони стають для тих, хто їх прогнівив, я б, мабуть, закохалася в них так само, як усі інші.

— Віві каже, що Кардан має хвоста, — шепоче Терін. — Вона його бачила, коли плавала в озері з ним і принцесою Рією в ніч минулої повні.

Я не можу уявити, як Кардан плаває в озері, стрибає у воду, когось оббризкує та сміється з чогось, крім чужих страждань.

— Хвоста? — перепитую я. На моєму обличчі починає розквітати недовірлива усмішка. А тоді гасне: я згадую, що Віві не потурбувалася розказати цього й мені, хоча відтоді вже минув не один день. Троє сестер — це дивна компанія. Одна завжди лишається осторонь.

— Із китичкою на кінці! Згортається в нього під одягом і розкручується, мов батіг, — вона хихоче, і я ледве розбираю її наступні слова. — Віві сказала, що хотіла б такий собі.

— Рада, що вона його не має, — кажу твердо, й виходить по-дурному. Я зовсім не проти хвостів.

А тоді Кардан і його товариші опиняються надто близько, щоб ми спокійно про них говорили. Я опускаю погляд на підлогу. Хоч мені це й огидно, стаю на одне коліно, схиляю голову та зціплюю зуби. Біля мене щось схоже робить Терін. Люди навколо шанобливо кланяються.

«Не дивіться на нас, — думаю я. — Не дивіться».

Проходячи повз, Валеріан хапає мене за один із плетених ріжків. Решта йдуть крізь юрбу далі, а Валеріан глузливо мені всміхається.

— Думаєш, я вас там не помітив? Ти й твоя сестра виділяєтесь у будь-якому натовпі, — каже він, нахилиючись ближче до мене. У його диханні добре відчувається запах медового вина. Моя опущена долоня

стискається в кулак, я усвідомлюю, як близько до неї висить ніж. І все ж я не дивлюся Валеріанові в очі. — Де ще такі патли та лик бридкий знайти?

— Валеріане! — гукає принц Кардан. Він уже помітно злиться, а побачивши мене, ще більше звужує очі.

Валеріан сильно смикає мене за косу. Я кривлюся, в мені накопичується безглузда лють. Він сміється й рушає далі.

Лють остигає й перетворюється на сором. Я шкодую, що не прибрала його руки ударом, хоча від цього стало б тільки гірше.

Терін помічає щось на моєму обличчі.

— Що він тобі сказав?

Я хитаю головою.

Кардан зупинився біля хлопця з довгим мідним волоссям і парою маленьких крилець, як у нетлі — хлопця, що не схилився в поклони. Хлопець сміється, і Кардан робить випад. Мить — і стиснутий кулак принца добряче б'є хлопця в щелепу, збиваючи його з ніг. Коли жертва падає, Кардан хапає його за крильце. Воно рветься, як папір. Хлопець видає тонкий, пронизливий крик. Він скручується калачиком на землі, його обличчя скривлене у виразі страшного болю. Чи відростають крила у фейрі? Я точно знаю, що метелики, втрачаючи одне крильце, не літають більше ніколи.

Придворні довкола нас роззявляють роти й хихочуть, але це триває лише мить. Тоді вони повертаються до своїх танців та пісень, і гуляння розпалюється далі.

Так вони й живуть. Якщо хтось заважає Карданові, його негайно й жорстоко карають. Виганяють з уроків у палаці, а часом і взагалі з Двору. Кривдять. Ламають.

Коли Кардан минає хлопця, з яким вочевидь уже розібрався, я радію, що в Кардана п'ятеро гідніших братів і сестер: те, що він ніколи не сяде на трон, майже гарантовано. Мені й думати не хочеться, що буде, якщо в нього побільшає влади.

Навіть Нікасія з Валеріаном багатозначно презираються. А тоді Валеріан знизує плечима та йде за Карданом. Зате Лок зупиняється біля хлопця й нагинається, щоб допомогти йому встати.

Надходять друзі покривдженого, готові повести його геть, і тут Лок несподівано підводить погляд. Його жовтуватого-карі лисячі очі

зустрічаються з моїми та здивовано округлюються. Я застигаю, моє серце сильно прискорюється. Я готуюся до нового глуму, але тут кутик його рота підіймається. Він підморгує, ніби визнаючи, що попався на гарячому. Ніби в нас з'явилася спільна таємниця. Ніби він не вважає мене потворною, ніби моя смертність не здається йому заразною.

— Припини на нього витріщатися, — наказує Терін.

— Хіба ти не бачила... — починаю роз'яснювати я, та вона перериває мене, хапає й тягне до сходів, до нашого майданчика з мерехтливого каменю, де можна сховатися. Її нігті впинаються мені в шкіру.

— Не давай їм нових приводів себе займати!

Бурхливість її реакції так мене ошелешує, що я аж відсмикую руку. Там, де вона мене схопила, проступають яскраво-червоні півмісяці.

Я озираюся на те місце, де стояв Лок, але його вже поглинув натовп.

[10](#) Піксі — фейрі, що, попри добродушну вдачу, полюбляють збивати мандрівників зі шляху; зазвичай дрібні та схожі на гарненьких дітей.

[11](#) Боган — дуже дрібна, забрьохана болотом істота з округлим тілом і тонкими кінцівками; також може зводити подорожувальників з дороги.

Розділ 4

На світанку я відчиняю вікна своєї спальні та впускаю туди останні залишки прохолодного нічного повітря, знімаючи із себе сукню для Двору. Мені жарко. Моя шкіра здається надто тісною, а серце ніяк не сповільниться.

Я вже багато разів бувала при Дворі. Я бачила й дещо жахливіше, ніж відривання крилець чи образи на свою адресу. Нездатність брехати фейрі компенсують багатим арсеналом обманів і жорстокостей. Перекручуванням слів, розіграшами, замовчуваннями, загадками, скандалами, не кажучи вже про те, як вони мстяться одне одному за давні, напівзабуті образи. Вони непостійніші за бурі, примхливіші за моря.

Наприклад, Мадок — червона шапка¹², і тому потребує кровопролиття, як русалка потребує солоних бризок морської води. Після кожної битви він ритуально занурює свій каптур у кров ворогів. Я бачила той каптур, що зберігається під склом в арсеналі. Його тканина жорстка й, за винятком кількох зелених плям, забарвлена в темно-брунатний, майже чорний колір.

Інколи я спускаюся до арсеналу й дивлюся на каптур, намагаючись побачити в обрисах плям засохлої крові своїх батьків. Я хочу відчути щось, щось, окрім невиразної нудоти. Я хочу відчути більше, та щоразу, коли дивлюся на нього, відчуваю менше.

Я думаю, чи не піти до арсеналу тепер, але не йду. Стою перед своїм вікном і уявляю себе безстрашною лицаркою, уявляю себе відьмою, що сховала серце у себе в пальці, а тоді відрубала його.

— Я так втомилася, — кажу вголос. — Так втомилася.

Я довго сиджу там, дивлячись, як світанкове сонце золотить небо, слухаючи, як розбиваються хвилі відпливу, аж тут підлітає якась істота й сідає на край мого вікна. Спершу вона здається схожою на сову, однак очі в неї як у гоба.

— Від чого втомилася, сонечко? — питає вона мене.
Я зітхаю та вперше за тривалий час відповідаю чесно.
— Від безсилля.
Гоб оглядає моє обличчя, а тоді відлітає в ніч.

Я сплю весь день і прокидаюся дезорієнтованою, з боєм вирвавшись із довгих вишитих завіс довкола свого ліжка. На одній щоці в мене засохла слина.

Я бачу, що на мене чекає вода для купання, та вона вже ледь тепла. Слуги, напевно, прийшли й пішли собі. Я все одно лізу у воду та оббризкую собі лице. Живучи у Фейрі, неможливо не помічати, що всі тут пахнуть вербеною чи подрібненими сосновими голками, засохлою кров'ю чи молочаєм. Я ж, якщо не обшкрібаю себе дочиста, пахну потом із-під пахв та несвіжим диханням.

Увійшовши, щоб запалити лампи, Лахмітка бачить, що я вдягаюся перед навчанням, яке починається далеко по обіді й часом розтягується до пізнього вечора. На мені сірі шкіряні чоботи й туніка з Мадоковим гербом: кинджал, перекинута набік місяць, що лежить, мов чаша. З одного кутика в нього падає краплина крові, вишита шовковою ниткою.

Унизу я бачу Терін, яка сидить сама за бенкетним столом, тримаючи в руках чашку з кропив'яним чаєм і пощипуючи банок¹³. Сьогодні вона не припускає, що від чогось буде весело.

Мадок наполягає — можливо, через почуття провини чи сорому, — щоб із нами поводитись, як із дітьми Фейрі. Щоб ми вивчали ті самі уроки, щоб нам давали все те, що мають вони. До Верховного Двору вже приносили підмінків, але жодного з них не ростили як когось із Панства.

Він не розуміє, як нас через це ненавидять.

Не можна сказати, що я за це не вдячна. Уроки мені подобаються. Розумних відповідей на запитання викладачів у мене не відібрати, хай самі викладачі часом і вдають, ніби це не так. Я згодна на

роздратований кивок замість красномовної похвали. Я прийму його з радістю, бо він означає, що я можу бути своєю, подобається їм це чи ні.

Колись Віві ходила з нами, та згодом їй стало нудно й вона перестала цим морочитися. Мадок лютував, але позаяк вона лише зневажає те, що він схвалює, лайка тільки зміцнила рішучість Віві більше ніколи, ніколи туди не ходити. Вона намагалася вмовити нас сидіти вдома разом з нею. Та якщо ми з Терін покинемо уроки й побіжимо скаржитися, не в змозі дати собі раду з підступами дітей Фейрі, як Мадоку повірити, що ми здатні вижити при Дворі, де підступи будуть такі самі, тільки масштабніші й небезпечніші?

Ми з Терін рушаємо, розмахуючи кошиками. Щоб дістатися палацу Верховного короля, не потрібно полишати Інсмайр, проте ми все ж таки огинаємо два інші крихітні острівці — Інсмур, Острів Каменю, та Інсвіл, Острів Горя. Усі три острови з'єднані між собою напівзатопленими кам'янистими стежками та брилами, досить великими, щоб по них можна було стрибати. До Інсмур пливе стадо оленів, шукаючи найкращих пасовиськ. Ми з Терін проминаємо Озеро Масок і проходимо віддаленим куточком Молочного лісу, пробираючись серед блідих сріблястих стовбурів і вицвілого листя. Там ми бачимо, як неподалік від скелястих печер гріються на сонечку русалки та меров¹⁴. Їхня луска відбиває бурштинове сяйво надвечірнього сонця.

Усіх дітей Панства, незалежно від віку, навчають на території палацу викладачі з усього королівства. Часом ми сидимо по обіді в порослих смарагдовим мохом гаях, а часом проводимо вечори у високих вежах або на деревах. Ми вивчаємо переміщення сузір'їв у небі, лікувальні та магичні властивості трав, мови птахів, квітів і людей, а також мову Народу (щоправда, інколи я її мимоволі перекручую). Навчаємося складати загадки, м'яко ступати по листю й терню без сліду та звуку. Нас учать тонкощів поведження з арфою й лютнею, з луком і клинком. Коли вони відпрацьовують чари, ми з Терін за ними стежимо. На перерві ми всі граємо у війну на зеленому полі з широкою аркою з дерев.

Мадок навчив мене бути грізною навіть із дерев'яним мечем. Терін теж непогано справляється, хоч уже й не завдає собі клопоту з тренуваннями. На Літньому турнірі, що відбудеться всього за кілька днів, наша вдавана війна розіграється перед королівською родиною. Можливо, за підтримки Мадока хтось із принців чи принцес зволить надати мені лицарський титул і візьме мене до своєї особистої охорони. Це дало б мені своєрідну владу, своєрідний захист.

І так я могла б захистити Терін.

Ми приходимо до школи. Принц Кардан, Лок, Валеріан і Нікасія вже розтягнулися на траві разом із кількома іншими фейрі. Дівчина з оленячими рогами, Піїтика, хихоче над якимись словами Кардана. Коли ми розстилаємо свою ковдру та викладаємо зошити, пера й каламарі, вони на нас і не дивляться.

Мені неймовірно легшає на серці.

Тема нашого уроку — історія делікатних перемовин про мир між Орлю, королевою Підмор'я, та різними королями й королевами наземних фейрі. Нікасія — донька Орли, відіслана на виховання до Двору Верховного короля. Про вроду королеви Орли складено багато од, проте жодної про її особисті якості, якщо вона хоч трохи подібна до своєї доньки.

Нікасія, горда своєю спадщиною, радіє весь урок. Коли вчитель переходить до лорда Ройбена з Двору Термітів, я втрачаю інтерес. Мої думки дрейфують. Замість цього я раптом починаю обдумувати комбінації: удар, випад, захист, блок. Беруся за свою ручку як за руків'я клинка й забуваю про конспектування.

Коли сонце опиняється низько в небі, ми з Терін розкриваємо принесені з дому кошики, в яких лежать хліб, сир і сливи. Я жадібно мащу маслом шматок хліба.

Кардан, проходячи повз нас, копає землю та обсипає нею мою їжу за мить до того, як я кладу її до рота. Інші фейрі сміються.

Підвівши очі, я бачу, що він стежить за мною з жорстоким задоволенням, як хижий птах, що намагається вирішити, чи варто йому жертви маленьку мишку. Він одягнений у вишиту шипами туніку з високим коміром, а його пальці щедро унізані перснями. На обличчі — звична посмішка.

Я скрегочу зубами. Кажу собі, що як не звертатиму уваги на кпини, йому стане нецікаво. Він піде. Я можу потерпіти це ще трохи, ще кілька днів.

— Щось трапилось? — лагідно питає Нікасія, неквапом підходить і обіймає Кардана однією рукою за плече. — Земля. Ти з неї вийшла, смертна. До неї ти незабаром повернешся. Скуштуй, не соромся.

— А ти примусь мене, — кажу я, не встигнувши себе стримати. Не найдотепніша відповідь, та в мене починають пітніти долоні. Терін явно ошелешена.

— Знаєш, я б міг це зробити, — тягне Кардан, усміхаючись так, наче ніщо не принесло б йому більшого задоволення.

Моє серце прискорено б'ється. Якби на мені не було намиста з ягід горобини, він міг би зачаклувати мене так, щоб я думала, ніби земля — це якийсь делікатес. Змусити його завагатися міг би хіба статус Мадока. Я не рухаюся, не торкаюся схованого під ліфом туніки намиста, того, що, як я сподіваюся, перешкодить будь-яким чарам. Маю надію, він не знайде його й не зірве з моєї шиї.

Я позираю в бік сьогоднішнього викладача, та цей літній фука¹⁵ запхав носа в книжку.

Оскільки Кардан — принц, його, найпевніше, ніхто ніколи не застерігав, йому ніхто ніколи не ставав на заваді. Я завжди не впевнена, як далеко він зайде, завжди не впевнена, як далеко його пропустять наші вчителі.

— Ти ж цього не хочеш, так? — питає Валеріан із удаваним співчуттям, теж копаючи землю та обсипаючи нею наш обід.

Я навіть не бачила, як він підійшов. Якось Валеріан украв у мене срібну ручку, а Мадок дав мені замість неї інкрустовану рубінами ручку з власного столу. Це так розлютило Валеріана, що він уперіщив мені по потилиці дерев'яним тренувальним мечем.

— А що, як ми пообіцяємо добре поводитися з вами аж до вечора, якщо ви з'їсте все у своїх кошиках? — він широко й фальшиво всміхається. — Невже ви не хочете нашої дружби?

Терін опускає погляд на свої коліна. «Ні, — хочу сказати я. — Ми не хочемо вашої дружби».

Я не відповідаю, але й не опускаю погляду. Я дивлюсь у вічі Карданові. Їх не зупинять ніякі мої слова, і я це знаю. Тут я не маю влади. Та сьогодні мені, здається, не вдасться притлумити гнів, викликаний безсиллям.

Нікасія витягає з мого волосся шпильку, й одна коса падає мені на шию. Я замахуюся на її руку, та це відбувається надто швидко.

— Що це? — вона піднімає золоту шпильку, увінчану крихітним гроном філігранних ягід глоду. — Ти її вкрала? Думала, вона зробить тебе прекрасною? Думала, вона зробить тебе такою, як ми?

Я прикушую собі щоку. Звісно, я хочу бути як вони. Вони прекрасні, мов клинки, викувані в якомусь божественному вогні. Вони житимуть вічно. Волосся Валеріана блищить полірованим золотом. У Нікасії довгі бездоганні руки й ноги, коралово-рожеві вуста й волосся кольору найглибших, найхолодніших морських вод. У Лока з лисячими очима, що мовчки стоїть за Валеріаном, удаючи сторожку байдужість, підборіддя загострене, як і кінчики його вух. А Кардан навіть прекрасніший за них: у нього чорне волосся, що переливається, немов вороняче крило, а вилиці такі гострі, що здатні вирізати в дівчини серце. Я ненавиджу його більше за всіх інших. Ненавиджу його так сильно, що часом, дивлячись на нього, ледве дихаю.

— Ти ніколи не будеш рівною нам, — каже Нікасія.

Звісно, не буду.

— Ой, та годі вже, — каже Лок із безтурботним смішком, обіймаючи Нікасію однією рукою за стан. — Полишмо їх сам на сам із їхнім нещастям.

— Джуд прикро, — швидко промовляє Терін. — Нам обом дуже прикро.

— Вона може показати нам, як їй прикро, — протягує Кардан. — Скажи їй... що їй не місце на Літньому турнірі.

— Боїшся, що я виграю? — здуру питаю я.

— Він не для смертних, — крижаним голосом повідомляє Кардан. — Відмовся, бо ще пошкодуєш.

Я відкриваю рота, але Терін встигає заговорити першою.

— Я поговорю з нею про це. Це дрібниця, звичайна гра.

Нікасія винагороджує мою сестру великодушною усмішкою. Валеріан хитро дивиться на Терін, затримуючи погляд на її формах.

— Це все — звичайна гра.

Наші з Карданом погляди зустрічаються, і я розумію, що він зі мною не закінчив, і близько не закінчив.

— Нащо ти так їх провокувала? — питає Терін, коли вони повертаються до свого веселого обіду, вже повністю розкладеного. — Грубіянити їм — це просто дурість.

«А ти примусь мене».

«Боїшся, що я виграю?»

— Знаю, — кажу я їй. — Я заткнуся. Я просто... Розізлилася.

— Тобі краще боятися, — радить вона. А тоді, хитаючи головою, збирає нашу зіпсовану їжу. В мене бурчить у животі, і я намагаюся не звертати на це уваги.

Вони хочуть, щоб я боялася, я це знаю. Під час удаваної війни того ж дня Валеріан робить мені підніжку, а Кардан шепоче всяку гидоту мені на вухо. Додому я прямую вся у синцях від копняків і падінь.

Вони не розуміють ось чого: так, вони мене лякають, але я завжди була налякана, відколи сюди потрапила. Мене виховував убивця моїх батьків; я зростала в краю чудовиськ. Я живу із цим страхом, впускаю його собі в кістки й не зважаю на нього. Якби я не вдавала, ніби не боюся, то вічно ховалася б під своїми ковдрами із совиного пуху в маєтку Мадока. Лежала б там і кричала, аж поки від мене нічого б не зосталося. Я відмовляюся. Я цього не робитиму.

Нікасія помиляється щодо мене. Я не бажаю проявити себе на турнірі не гірше за фейрі. Я хочу перемогти. Я не прагну бути рівною їм.

У душі я прагну їх перевершити.

[12](#) Червона шапка — лихий гоблін-убивця із фольклору Північної Англії. Носить шапку, просякнуту кров'ю його жертв.

[13](#) Банок — плаский коржик або хлібина, сильно обсмажена в маслі чи жирі.

[14](#) Меров — аналог русалок в ірландському фольклорі.

[15](#) Фука — персонаж ірландського фольклору; дух, здатний набувати людиноподібного вигляду і обертатися на певних тварин, зокрема коней.

Розділ 5

Дорогою додому Терін зупиняється й набирає ожини біля Озера Масок. Я сиджу на камені в місячному світлі та навмисно не дивлюсь у воду. Це озеро не відбиває обличчя того, хто в нього дивиться, а показує іншу істоту, що колись заглядала чи загляне в його води. Малою я весь день сиділа на березі, витріщаючись на лики фейрі замість власного обличчя в надії, що колись на мене звідти на мить визирне моя мати.

Кінець кінцем ці спроби стали надто болючими.

— Ти відмовишся від участі в турнірі? — питає Терін і закидає собі до рота пригорщу ягід. Ми ненажерливі діти. Вже переросли Віві, стегна в нас ширші, ніж у неї, а груди важчі.

Я відкриваю свій кошик і виймаю брудну сливу, яку витираю об сорочку. Вона ще більш-менш їстівна. Зважаючи на обставини, я жую повільно.

— Чому? Через Кардана та його Двір Падлюк?

Терін супитьсся; я роблю таке саме обличчя, коли до неї щось аж надто повільно доходить.

— Знаєш, як вони нас називають? — питає вона. — Коло Черв'яків.

Я жбурляю кісточку від сливи у воду й дивлюся, як брижі на ній перешкоджають появі будь-яких відображень. Мої вуста кривляться.

— Ти засмічуєш магічне озеро, — каже мені Терін.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ